

UZASADNIENIE

W dniu 20 lipca 2015 r. powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wniósł pozew przeciwko H. K., żądając zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kwoty 17.867,44 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym od kwot:

- 1.463,63 zł od dnia 1 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty,
- 64,49 zł od dnia 1 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty,
- 6.228,12 zł od dnia 1 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty,
- 2.400,89 zł od dnia 1 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty,
- 117,64 zł od dnia 16 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty,
- 10,98 zł od dnia 16 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty,
- 360,65 zł od dnia 16 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty,
- 1.530,78 zł od dnia 16 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty,
- 3.657,93 zł od dnia 16 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty,
- 53,53 zł od dnia 16 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty,
- 1.889,58 zł od dnia 1 maja 2015 r. do dnia zapłaty,
- 49,20 zł od dnia 16 maja 2015 r. do dnia zapłaty,
- 0,80 zł od dnia 16 maja 2015 r. do dnia zapłaty,
- 39,22 zł od dnia 16 maja 2015 r. do dnia zapłaty,

oraz zwrotu kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż zawarł z pozwanym umowę, w ramach której wydał pozwanemu kartę płatniczą umożliwiającą zakup towarów i usług w sieciach (...) – E. w sposób bezgotówkowy, a pozwany zobowiązał się do zapłaty należności określonych w wystawianych przez powoda fakturach VAT we wskazanych w nich terminach. Powód wystawił faktury na kwotę łączną 18.172,30 zł, pozwany uregulował jednak należność jedynie w zakresie kwoty 304,86 zł. Powód domaga się zapłaty przez pozwanego pozostałej części należności (pozew – k. 3-4).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 30 października 2015 r., wydanym w sprawie o sygn. akt XV GNC 6645/15, referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla m. st. Warszawy w Warszawie uwzględnił żądanie pozwu w całości (nakaz zapłaty – k. 51).

W dniu 1 grudnia 2015 r. pozwany wniósł sprzeciw zaskarżając nakaz w całości i wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Pozwany podniósł, iż brak jest podstaw, aby stwierdzić, że udostępniona mu karta rzeczywiście była wykorzystywana do dokonania zakupów na stacjach w lokalizacjach i datach wskazanych w załączonych do pozwu fakturach (sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 59-60).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 kwietnia 2014 r. H. K. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) H. K. zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. umowę, na mocy której (...) sp. z o.o. wydała H. K. kartę (...) -E. za kwotę 60,00 zł netto, umożliwiającą bezgotówkowe dokonywanie zakupów na stacjach paliw (...) i dokonywanie zapłaty należności w PLN w terminie 15 dni od wystawienia przez (...) sp. z o.o. faktury VAT na podstawie zarejestrowanych w systemie transakcji.

Zgodnie z ust. 4.2. Ogólnych Warunków Sprzedaży H. K. ponosił wyłączną odpowiedzialność za wykorzystanie i przechowywanie karty oraz powiązanego z nią poufnego kodu oraz wykorzystanie karty, w szczególności za płatności, za wszelkie operacje przeprowadzone z użyciem karty, nawet w przypadku jej zgubienia, kradzieży, podrobienia, sfałszowania, użycia bezprawnego lub niezgodnego z umową, zaś (...) sp. z o.o. nie nadzorowała operacji przeprowadzonych z użyciem karty i nie ponosiła odpowiedzialności za te operacje, z wyjątkiem operacji przeprowadzonych po zastrzeżeniu karty przez klienta. Użycie karty na Stacji AS 24 lub w punkcie sprzedaży (...), jednocześnie z jej poufnym kodem, stanowi uznanie przez klienta transakcji sprzedaży produktu i jest wystarczające, by Wystawca był uprawniony od obciążenia Klienta, zgodnie z art. 8 – „Wystawianie faktur”.

Zgodnie z ust. 8 Ogólnych Warunków Sprzedaży transakcje są przedmiotem faktur (lub not debetowych), a okresy rozliczeniowe, sposób i termin płatności są określone we Wniosku o udostępnienie karty. Za każdy okres rozliczeniowy Klient otrzymuje osobną fakturę dla każdej sieci przyjmującej: jedną za transakcje dokonane w Sieci AS 24, a drugą za transakcje dokonane w Sieci (...). Faktury wystawiane są w walucie kraju, w którym dokonano zakupu towaru lub usługi. W przypadku przeliczenia kwoty transakcji z waluty z waluty kraju transakcji na inną walutę, zastosowany zostanie kurs walutowy ustalony przez Wystawcę. Do każdej faktury dołączony jest szczegółowy wykaz transakcji, zgrupowany według kraju, w którym zostały one przeprowadzone. Wykaz, stanowiący dowód dokonania transakcji, zawiera podsumowanie i przeliczenie na walutę płatności wybraną we wniosku o udostępnienie karty, kwot zafakturowanych na podstawie stawek obowiązujących w dniu przetworzenia danych do faktury.

Zgodnie z ust. 9 Ogólnych Warunków Sprzedaży Klient ponosił odpowiedzialność za wszystkie płatności zapisane jako obciążenie jego rachunku w ramach wykonania umowy i zobowiązał się wypłacić w całości należne kwoty, z zachowaniem ustalonych terminów i warunków, przy czym od każdej należności nieuregulowanej w terminie wskazanym na fakturze miały być naliczane z mocy prawa odsetki za zwłokę, tj. odsetki umowne w maksymalnej wysokości przewidzianej przepisami prawa, a w razie braku takiej regulacji – w wysokości dwukrotnej stawki odsetek ustawowych.

(dowód: Wniosek o udostępnienie karty – k. 10; Ogólne Warunki Sprzedaży – k. 11).

Na podstawie ww. umowy (...) sp. z o.o. wystawiła H. K. następujące faktury VAT z tytułu nabycia towarów lub świadczenia usług przy pomocy wydanej mu karty:

- fakturę VAT nr (...) z dnia 15 marca 2015 r. na kwotę 1.768,49 zł z datą płatności określoną na dzień 31 marca 2015 r.;
- fakturę VAT nr (...) z dnia 15 marca 2015 r. na kwotę 64,49 zł z datą płatności określoną na dzień 31 marca 2015 r.;
- fakturę VAT nr (...) z dnia 15 marca 2015 r. na kwotę 6.228,12 zł z datą płatności określoną na dzień 31 marca 2015 r.;
- fakturę VAT nr (...) z dnia 15 marca 2015 r. na kwotę 2.400,89 zł z datą płatności określoną na dzień 31 marca 2015 r.;
- fakturę VAT nr (...) z dnia 31 marca 2015 r. na kwotę 3.657,93 zł z datą płatności określoną na dzień 15 kwietnia 2015 r.;
- fakturę VAT nr (...) z dnia 31 marca 2015 r. na kwotę 1.530,78 zł z datą płatności określoną na dzień 15 kwietnia 2015 r.;

- fakturę VAT nr (...) z dnia 31 marca 2015 r. na kwotę 360,65 zł z datą płatności określoną na dzień 15 kwietnia 2015 r.;
- fakturę VAT nr (...) z dnia 31 marca 2015 r. na kwotę 10,98 zł z datą płatności określoną na dzień 15 kwietnia 2015 r.;
- fakturę VAT nr (...) z dnia 31 marca 2015 r. na kwotę 117,64 zł z datą płatności określoną na dzień 15 kwietnia 2015 r.;
- fakturę VAT nr (...) z dnia 15 kwietnia 2015 r. na kwotę 53,53 zł z datą płatności określoną na dzień 30 kwietnia 2015 r.;
- fakturę VAT nr (...) z dnia 15 kwietnia 2015 r. na kwotę 1.889,58 zł z datą płatności określoną na dzień 30 kwietnia 2015 r.;
- fakturę VAT nr (...) z dnia 30 kwietnia 2015 r. na kwotę 49,20 z datą płatności określoną na dzień 15 maja 2015 r.;
- fakturę VAT nr (...) z dnia 30 kwietnia 2015 r. na kwotę 0,80 zł z datą płatności określoną na dzień 15 maja 2015 r.;
- fakturę VAT nr (...) z dnia 30 kwietnia 2015 r. na kwotę 39,22 zł z datą płatności określoną na dzień 15 maja 2015 r.

Wszystkie ww. faktury VAT dotyczące zakupów paliwa bądź prowizji lub opłat za przejazd autostradą na terenie kraju zawierają wskazanie miejsca zakupu, datę dokonania transakcji, ilość zakupionego paliwa i jego rodzaj oraz kwotę każdej z transakcji, a do zagranicznych faktur był dołączony osobny wykaz transakcji zawierający ww. dane.

(dowód: faktury VAT – k. 13-15, 17, 19-20, 22, 24-25, 28, 30-32; zestawienie transakcji – k. 16, 18, 21, 23, 26, 29, 33; zeznania świadka M. K. – protokół rozprawy z dnia 16 listopada 2016 r. 05:18-35:01).

Należność wynikającą z ww. faktur VAT H. K. uiszczył w zakresie kwoty 304,86 zł.

(okoliczność niesporna)

Pismem datowanym na dzień 4 marca 2015 r. H. K. złożył reklamację dotyczącą tankowania paliwa w dniu 28 lutego 2015 r.

(dowód: pismo z dnia 4 marca 2015 r. – k. 62)

W odpowiedzi na reklamację (...) sp. z o.o. poinformowała H. K., że karta najprawdopodobniej została sklonowana, jednakże każda z zareklamowanych transakcji została przeprowadzona z użyciem kodu (...), w związku z czym reklamacja zostaje odrzucona. Powyższa reklamacja nie dotyczyła transakcji określonych w ww. fakturach VAT

(dowód: pisma z dnia 23 marca 2015 r. – k. 63; zeznania świadka M. K. – protokół rozprawy z dnia 16 listopada 2016 r. 05:18-35:01)

Pismem z dnia 11 maja 2015 r. (...) sp. z o.o. wezwała H. K. do zapłaty kwoty 17.867,44 zł tytułem należności stwierdzonych ww. fakturami VAT wraz z odsetkami wyliczonymi na dzień 11 maja 2015 r. w kwocie 160,30 zł.

(dowód: wezwanie do zapłaty – k. 34).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie złożonych do akt sprawy dokumentów, wymienionych w jego opisie oraz zeznań świadka M. K..

Autentyczność, wiarygodność i moc dowodowa wskazanych dokumentów nie była przez strony kwestionowana, a Sąd nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu. Pozwany zakwestionował dokonanie przez niego określonych w fakturze VAT transakcji, nie wnosił jednak zastrzeżeń do samych faktur jako dokumentów.

Zeznania świadka M. K. stanowiły w ocenie Sądu wiarygodny materiał dowodowy, były bowiem jasne, logiczne i precyzyjne, ich treść wskazywała także na dobrą znajomość okoliczności, na które był przeprowadzony dowód z

zeznań świadka. W toku postępowania nie ujawniły się także żadne okoliczności uzasadniające odmowę przyznania omawianym zeznaniom waloru pełnowartościowego dowodu w niniejszej sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

W myśl art. 535 k.c., przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Sprzedaż jest umową dwustronnie zobowiązującą. Do podstawowych obowiązków sprzedającego należą przeniesienie na kupującego własności rzeczy oraz jej wydanie kupującemu. Z kolei obowiązkiem kupującego jest zapłacenie ceny.

W niniejszej sprawie powód dochodził zapłaty za dokonane przez pozwanego transakcje zakupu paliwa oraz opłaty za przejazd autostradą.

Pomiędzy stronami bezsporna była okoliczność zawarcia umowy o udostępnienie karty, jak również wydania karty pozwanemu. Spór dotyczył natomiast tego, czy pozwany rzeczywiście dokonał opisanych w wystawionych przez powoda fakturach transakcji. Pozwany podniósł, że powód nie wykazał, aby pozwany rzeczywiście dokonał transakcji, których kosztem został obciążony.

W ocenie Sądu zarzuty pozwanego okazały się nietrafne.

Ogólne zasady postępowania dowodowego, określone przepisami prawa materialnego oraz prawa procesowego w art. 6 k.c. oraz art. 3 k.p.c. i 232 k.p.c., stanowią, że obowiązek przedstawienia dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne. Natomiast o tym, co strona powinna udowodnić w konkretnym postępowaniu decyduje przede wszystkim przedmiot sporu, przepisy prawa materialnego regulujące dany stosunek prawny oraz przepisy prawa procesowego normujące zasady postępowania dowodowego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2014 roku, sygn. akt I CSK 560/13, opubl. Lex nr 1540625). Powód powinien zatem udowodnić fakty pozytywne będące podstawą jego powództwa, zaś pozwany, o ile wykazanych przez powoda okoliczności sprawy nie przyznaje, obowiązany jest udowodnić okoliczności niweczące prawo powoda.

Powód wykazał istnienie dochodzonego roszczenia oraz jego wysokość. W ust. 8 Ogólnych Warunków Umowy zastrzeżono, że do każdej z faktur będzie dołączony szczegółowy wykaz przeprowadzonych z użyciem karty transakcji, **który stanowi dowód dokonania transakcji**. Wykaz transakcji miał zawierać podsumowanie i przeliczenie na wybraną przez pozwanego walutę płatności zafakturowanych kwot. Powód załączył do pozwu faktury z wykazem transakcji, a więc stanowiące dowód dokonania poszczególnych transakcji. Prawdą jest, iż szczegółowy wykaz transakcji stanowiący odrębny dokument został dołączony jedynie do faktur dotyczących transakcji dokonanych za granicą, jednak należy wskazać, iż faktury dotyczące krajowych transakcji zawierały wszystkie istotne elementy określone w umowie, w szczególności informacje pozwalające na identyfikację każdej przeprowadzonej transakcji, tj. datę i miejsce ich dokonania, ilość zakupionego paliwa lub nazwę innej zakupionej usługi oraz kwotę każdej transakcji. W ocenie Sądu wymóg szczegółowego opisu poszczególnych transakcji został więc spełniony. Celem postanowienia umownego dotyczącego dołączenia zestawienia transakcji było bowiem wskazanie Klientowi informacji pozwalających na identyfikację każdej transakcji i bez znaczenia pozostaje to, czy informacje te zostały zawarte w samej fakturze, czy też w odrębnym dokumencie, załączonym do tej faktury.

Ponieważ zgodnie z zawartą umową faktura wraz z zestawieniem transakcji stanowiła dowód dokonania transakcji, to pozwany powinien udowodnić, że dana transakcja nie została przeprowadzona przy użyciu wydanej mu karty. Pozwany nie zgłosił w tym zakresie żadnych wniosków dowodowych. W konsekwencji należało przyjąć, że wszystkie objęte zestawieniami transakcje były dokonane przy użyciu karty wydanej pozwanemu (zgodnie z ich treścią).

Podkreślenia wymaga także, że w umowie wyraźnie zastrzeżono, iż to pozwany ponosi odpowiedzialność za wszelkie przeprowadzone przy użyciu karty transakcje, chyba że zastrzegł kartę w przewidziany w umowie sposób. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, aby pozwany zastrzegł kartę, zatem to na pozwanym spoczywa odpowiedzialność za transakcje dokonane przy użyciu wydanej mu karty. Z zeznań świadka M. K. wynika, że wszystkich objętych pozwem transakcji dokonano przy użyciu poufnego kodu (...), udostępnionego jedynie pozwanemu. Oznacza to, iż nawet w przypadku, gdyby karta została sklonowana, użycie podrobionej karty nadal wymagałoby znajomości kodu (...). Złożona przez pozwanego reklamacja nie dotyczyła należności objętych pozwem.

W konsekwencji, Sąd uznał roszczenie powoda za wykazane i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 17.867,44 zł, uwzględniając tym samym żądanie w zakresie należności głównej w całości.

Odnosząc się natomiast do żądania odsetkowego, należy wskazać, iż zgodnie z treścią art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Strony postanowiły, iż w razie opóźnienia w zapłacie pozwany będzie obowiązany do zapłaty odsetek w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, w związku z czym odsetki w takiej wysokości Sąd zasądził od kwot poszczególnych faktur od dnia następnego po wskazanych w nich dat płatności (pozwany nie kwestionował terminów płatności poszczególnych faktur).

Ze względu na zmianę brzmienia przepisu art. 481 k.c., wprowadzonego z dniem 1 stycznia 2016 roku ustawą z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1830), do dnia 31 grudnia 2015 roku Sąd zasądził odsetki w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego zastrzegając, że od dnia 1 stycznia 2016 r. nie mogą one przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie), stosownie do treści art. 481 § 2² k.c., zaś w pozostałym zakresie żądanie odsetkowe powoda Sąd oddalił.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w pkt I. i II. wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c., zgodnie z którego treścią sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Powód przegrał spór jedynie w zakresie części żądania odsetkowego, w związku z czym uległ co do niewielkiej części swojego żądania, co w ocenie Sądu uzasadniało obciążenie pozwanego całością kosztów postępowania, w tym kosztami postępowania poniesionymi przez powoda w kwocie łącznej 3.311,00 zł, na którą składają się: uiszczona opłata sądowa od pozwu w kwocie 894,00 zł, uiszczona opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika powoda w wysokości 2.400,00 zł, ustalonej na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490 tekst jedn.).

Z powyższych względów i na mocy powołanych przepisów prawa należało orzec, jak w sentencji wyroku.